

תת"ע (ירושלים) 14055-12-16 - מדינת ישראל נ' ריאד שוויקי

תת"ע (ירושלים) 14055-12-16 - מדינת ישראל נ' ריאד שוויקישלום ירושלים

תת"ע (ירושלים) 14055-12-16

מדינת ישראל

נגד

ריאד שוויקי

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בירושלים

[24.09.2024]

כבוד השופטת מיכל שביט

החלטה

1. בהתאם להוראת סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, "נגזר דינו של הנאשם בחטא או בעוון שלא בפניו, רשאי בית המשפט, על פי בקשת הנידון, לבטל את הדין לרבות את הכרעת הדין וגזר הדין אם ניתנו בהעדרו, אם נוכח שהיתה סיבה מוצדקת לאי התייצבותו או אם ראה שהדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין; בקשה לפי סעיף קטן זה תוגש תוך שלושים ימים מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין אולם רשאי בית המשפט לדון בבקשה שהוגשה לאחר מועד זה אם הבקשה הוגשה בהסכמת התובע."
2. המבקש, המבקש את ביטול פסק-הדין אשר ניתן נגדו בהעדרו עוד ביום 06.02.2017, טוען כי מעולם לא קיבל העתק מפסק-הדין וכי נודע לו אודותיו "לאחרונה" ממשרד הרישוי עת נדרש לקבל רישיונו לאחר שעבר מלוא אמצעי התיקון שנדרשו. טענה זאת, שהועלתה בבקשה, לא באה בתצהיר המבקש אשר הוגש בתמיכה לה. יתר על כן, המבקש אף לא פרט את מועד הידיעה ולא צרף כל אסמכתא לראיה. לזאת יש להוסיף, כי עולה מהבקשה שהמבקש ידע כי זומן לדיון, אך לטענתו נאמר לו על ידי מזכירות בית המשפט שהדיון נדחה ויישלח לו זימון למועד אחר. טענה זאת אף היא לא נתמכה בתצהיר, אך אף לו תתקבל, תעמוד לחובת המבקש בחירתו לעצום עיניים ולהתעלם מהנעשה בתיק עד למועד הגשת בקשה זו לביטול פסק-הדין. נראה, אם כן, כי הבקשה מוגשת בשיהוי ניכר, שדי בו לבדו כדי להביא לדחייתה.
3. למעלה מן הצורך אדרש לבקשה גם לגופה, תוך שאבהיר כי לא מצאתי שהמחלוקת העולה מטיעוני הצדדים היא כזו המצריכה בירור עובדתי במעמד דיון (ר' בעניין זה רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' אמנון סאלם (25.3.18), בו נקבע כי אין חובה לדון בבקשה במעמד שני הצדדים).

4. מכתב ההזמנה לדין הסרוק בתיק, ומצורף גם לתגובת המשיבה, עולה כי המבקש זומן כדין להתייצב למשפטו בתאריך 06.02.2017 ואף אישר בחתימתו את קבלת ההודעה. טענת המבקש, כאילו התקשר ביום הדין למזכירות בית המשפט ונאמר לו כי הדין בעניינו נדחה למועד אחר אשר יישלח אליו, לא נתמכה בתצהירו אשר הוגש בתמיכה לבקשה. יתר על כן, אף אין היא עולה בקנה אחד עם האסמכתא אשר צורפה לבקשתו. מזו עולה, כי עוד ביום 03.01.2017 נקבע התיק לדין ביום 06.02.2017 בפני כב' השופט מהנא לאחר שבאותו מועד ממש בוטלה הקצאת התיק לשופט אחר וקביעת הדין בפניו. אם כן, לא מצאתי כל אחיזה לדבריו של המבקש. יתר על כן, כפי שכבר ציינתי לעיל, אף אם נקבל את גרסת המבקש, הרי שאת בחירתו שלא לברר, במשך שנים רבות, באיזה מועד (נדחה כביכול) עליו להתייצב לדין אליו זומן יש לזקוף לחובתו ואין הוא זכאי להיבנות ממנה.
5. במכלול האמור לעיל, לא שוכנעתי בקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבותו של המבקש לדין אליו זומן כדין.
6. כמו כן, לא מצאתי כי יש בכפירתו של המבקש בעבירה כדי להצביע על חשש לעיוות דין המצדיק היעדרות לבקשה. אין די בעצם כפירה בביצוע העבירה כדי להקים טענה של עיוות דין. טענה מעין זו, צריכה להיות מלווה בתשתית ראייתית בעלת משקל המצביעה על פוטנציאל ממשי לשינוי התוצאה (ר' עפ"ת (מחוזי חי') 8141-07-15 בן ישי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 18.10.15); עפ"ת (מחוזי ים) 8206-06-18 ברהום נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 15.10.18); עפ"ת (חיפה) 20841-09-20 גאווי נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 23.09.20)). תשתית כאמור לא הונחה.
7. לזאת יש להוסיף, כי בגזר-הדין שנגזר על המבקש הוטלה ענישה אשר אינה חורגת ממתחם הענישה. על פי עובדות כתב האישום, רישיונו של המבקש פקע במשך כשנתיים ותשעה חודשים במועד בו נהג בשעת בוקר בכביש מס' 1 ברכב מסוג משא פתוח בעל מנוף קדמי. עברו התעבורתי כלל לא פחות מ-109 הרשעות קודמות ב-29 שנות נהיגה. בהעדרו של המבקש, לא הושת עליו ולו עונש מאסר מותנה. לא הועלתה כל טענה ולא הוצגה כל ראיה כי הפגם רופא. למעשה, מהבקשה הנוכחית עולה כי רישיונו של המבקש חודש רק "לאחרונה". על פני הדברים נראה כי הענישה שהוטלה על המבקש, לא זו בלבד שהיא נמצאת במתחם הענישה, אלא שהיא אף ברף הנמוך שלו.
8. נוכח האמור לעיל ומשמצאתי כי בנסיבות העניין גובר האינטרס הציבורי המחייב את סופיות הדין על פני נסיבותיו האישיות של המבקש, אני דוחה את הבקשה לביטול פסק-הדין.
9. משנדחתה הבקשה, מורה על ביטול עיכוב ביצוע פסק-הדין.
- ניתנה היום, כ"א אלול תשפ"ד, 24 ספטמבר 2024, בהעדר הצדדים.